

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Christelige Taler

Citation: Kierkegaard, Søren: "Christelige Taler", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 10*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2004 , s. 3. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-ct-txt-shoot-id450d7c34-63bd-49a9-8f92-e3028860877d.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 10

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Bøn

Du, som steg ned fra Himlen for at bringe den faldne Slægt Velsignelsen; Du, som vandrede her paa Jorden i Armod og Ringhed, miskjendt, forraadt, forhaanet, fordømt – men velsignende; Du, som velsignende skiltes fra Dine, der Du atter opfoer til Himmelen: vor Frelser og Forsoner, velsign Du ogsaa dem, som her idag ere forsamlede, deres Deeltagelse i det hellige Maaltid til Din Ihukommelse. O, fattes der altid Noget ved ethvert Maaltid, dersom Velsignelsen mangler: hvad vilde dog dette det hellige Naade-Maaltid være uden Din Velsignelse; det var saa slet ikke til, thi det er jo Velsignelsens Maaltid!

Luc. XXIV, 51. »Og det skeete , der han velsignede dem, skiltes han fra dem.«

»Der Han velsignede dem skiltes Han fra dem.« Disse Ord indeholde Beretningen om Hans Himmelfart, Han skiltes fra dem »og foer op til Himmelen« (Luc. 24, 51); »en Sky tog Ham bort fra deres Øine« (Apost. Gj. 1, 9), men Velsignelsen blev tilbage; de saa Ham aldrig mere, men Velsignelsen fornam de; »de stirrede op mod Himlen« (Apost. Gj. 1, 10), thi Han skiltes *velsignende* fra dem. Men saaledes skilles Han jo altid fra Sine, velsignende; o, og saaledes kommer Han altid til Sine, velsignende; og saaledes er Han altid hos Sine, velsignende. Paa anden Maade skilles Han ikke fra Nogen, uden at denne selv forfærdeligt bærer Ansvaret derfor. Som hiin det jødiske Folks Stamfader, der han stred med Gud, sagde »jeg slipper Dig ikke, uden at Du velsigner mig«: saaledes siger Han ligesom »jeg skal ikke forlade Dig, uden at velsigne Dig, og hver Gang Du atter mødes med mig, jeg skal ikke skilles fra Dig uden at velsigne Dig.« Naar de, der her idag ere forsamlede for at mødes med Ham, vende hjem fra dette Møde, da ønsker man dem til Velsignelse; thi derom er man forvisset, at da de skiltes fra Ham, eller da Han skiltes fra dem, da velsignede Han dem.

A. T.! Hvad end et Menneske skal foretage sig, om Arbeidet er stort og betydningsfuldt eller ringe og ubetydeligt, han formaaer dog Intet, hvis Gud ikke velsigner. Forgjeves arbejder Bygmesteren, hvis Gud ikke velsigner, forgjeves grunder den Vise, hvis Gud ikke velsigner, forgjeves samler den Rige Overflod, hvis Gud ikke velsigner; thi det er i det Første som i det Sidste, det er Velsignelsen, der mætter, naar Du har Overflod, og det er Velsignelsen, som gjør Armod til Overflod. Men er dette nu ogsaa sandt, at intet Arbeide lykkes og har Fremgang uden at Gud velsigner det? O, det er jo dog ofte seet det menneskelige Foretagende, som lykkedes endog overordentligt, skjøndt Gud visseligen ikke velsignede det. Ja dette er saaledes, og derfor maae vi sige, at Den, der blot vil – have Guds Velsignelse til Hjælp, for at Foretagendet, menneskelig talt, skal lykkes, han beder ikke værdeligen, han forstaaer sig ikke selv i hvad han beder, eller han endog formaster sig til at ville, at Gud skal tjene ham, istedetfor at han skal tjene Gud. Nei, Velsignelsen er Godet i og for sig, er det ene Fornødne, er uendelig herligere og saligere end al Lykke. Hvad er da Velsignelsen? Velsignelsen er Guds Samtykke i at det Foretagende overtages, hvilket Mennesket beder Gud at velsigne. Og hvad betyder det, at han beder om Velsignelsen? Det betyder, at han indvier sig og sit Foretagende til at tjene Gud – ligegyldigt hvad enten det nu menneskelig talt lykkes og har Fremgang eller ikke. Derfor maae vi sige, ethvert gudeligt Foretagende er forgjeves, naar Gud ikke velsigner det; thi det er kun et gudeligt Foretagende derved, at Gud velsigner det.

Vistnok kan nu ethvert Foretagende være og det burde være et gudeligt Foretagende; men i jo mere afgjørende Forstand det er et gudeligt Foretagende, og jo tydeligere det er Mennesket bevidst, at det er et gudeligt Foretagende han har for, med desto større Tydelighed føler han ogsaa og desto dybere, at han trænger til Velsignelsen, at det er forgjeves, hvis Gud ikke velsigner det. At bede er saaledes et gudeligt Foretagende; men er det ikke ogsaa den Tanke, som ligger den Bedende allernærmest, at Gud vil velsigne hans Beden, ikke først, at Gud vil bønføre hans Begjering, men at Gud vil velsigne hans Beden, saa denne maatte være eller vorde den rette! Hvorom beder et Menneske? Om Velsignelsen – men altsaa først og fremmest om Velsignelse til at bede eller for at bede. Det er et gudeligt Foretagende at gaae op i Herrens Huus; men er dette ikke ogsaa den Tanke, som ligger allernærmest, at det maatte vorde til Velsignelse! Hvad søger et Menneske i Guds Huus? Velsignelsen – men altsaa først og fremmest, at Gud vil, som det fromt hedder, velsigne hans Indgang. Jo tydeligere det bliver, at det er en gudelig Handling Du har for, i samme Grad dybere bliver ogsaa Trangen til Velsignelsen Dig tydelig; thi jo mere Du indlader Dig med Gud, desto tydeligere bliver det, hvor meget mindre Du selv formaaer. Indlader Du Dig af ganske Sind og af al din Magt med ham, da bliver det ganske tydeligt, at Du selv slet Intet formaaer; desto tydeligere bliver det, at Du ganske behøver Velsignelsen.

Men at gaae til Alters det er jo i strengeste Forstand en hellig Handling, et gudeligt Foretagende. Du gaaer til Alters – det er til denne hellige Handling I idag ere forsamlede; Du gaaer til Alters for at mødes med Ham, efter hvem Du længes mere, for hver Gang Du skilles fra ham. Men er Du, som Menneske, for Gud Intet, altsaa ganske trængende – ved Alteret er Du, som Synder, i Forhold til Forsoneren mindre end Intet: desto

dybere føler Du Trangen til Velsignelsen. Ved Alteret formaaer Du slet Intet. Og dog er der just ved Alteret Tale om Fyldestgjørelse for Skyld og Synd, om Din Skyld og Din Synd. Desto mere gjordes det jo behov, at Du formaaede Noget; og jo mere dette gjordes fornødent, naar Du dog Intet formaaer, desto tydeligere bliver det jo derfor, og desto dybere forstaaer Du saa, at Du formaaer mindre end Intet: men desto tydeligere er altsaa Trangen til Velsignelsen, eller, at den er Alt. Ved Alteret formaaer Du slet Intet. Der er gjort Fyldest – men af en Anden; Offeret er bragt – men af en Anden; Forsoningen er stiftet – ved Forsoneren: desto tydeligere altsaa, at Velsignelsen er Alt og gjør Alt. Ved Alteret formaaer Du mindre end Intet. Det er ved Alteret Dig, der er i Syndens Gjeld; Dig, der ved Synden er skilt fra Gud; Dig, der er saa uendelig langt borte; Dig, der forbrød Alt; Dig, der ikke tør træde frem: en Anden, der betalte Gjelden; en Anden, der stiftede Forligelsen; en Anden, der bragte Dig nær til Gud; en Anden, der leed og døde for at gjenoprette Alt; en Anden, der træder frem for Dig. Vil Du ved Alteret selv formaae det Mindste, endog blot selv at træde frem, saa forstyrrer Du Alt, forhindrer Forsoningen, gjør Fyldestgjørelsen umulig. Ved Alteret hedder det som der blev sagt til hiin Ugudelige, der i et Uveir anraabte Himmelen om Frelse »lad endeligen ikke Gud mærke, at Du er tilstede«: Alt kommer an paa, at der er en Anden tilstede, paa hvem Gud seer, istedetfor at see paa Dig, en Anden hvem Du regner paa, fordi Du selv kun trækker fra. Ved Alteret er derfor Han velsignende tilstede, Han, der velsignende skiltes fra Sine, Han til hvem Du forholder Dig som det spæde Barn forholdt sig til Ham, da Han velsignede det, Han Din Frelser og Forsoner. Med Ham kan Du ikke for Alteret mødes som Medarbejder, som Du vel i din Gjerning kan mødes med Gud som Medarbejder. Christi Medarbejder i Forhold til Forsoningen kan Du ikke være, ikke i fjerneste Maade. Du er heel om Skylden, han heel om Fyldestgjørelsen. Desto tydeligere er det jo, at Velsignelsen er Alt. Thi hvad er Velsignelsen? Velsignelsen er hvad Gud gjør; Alt hvad Gud gjør, det er Velsignelsen; den Deel af Gjerningen, i Forhold til hvilken Du kalder Dig Guds Medarbejder, den Deel Gud gjør, er Velsignelsen. Men ved Alteret er Christus Velsignelsen. Forsoningens guddommelige Gjerning er Christi Gjerning, og Mennesket kan i Forhold til den kun gjøre mindre end Intet: altsaa er Velsignelsen Alt; men er Gjerningen Christi, saa er jo Christus Velsignelsen.

Ved Alteret formaaer Du slet Intet at gjøre, end ikke dette, selv at fastholde Tanken om Din Uværdighed, og i den at gjøre Dig modtagelig for Velsignelsen. Eller turde Du, og var det end kun for det sidste Øieblik, idet Du træder op til Alteret, turde Du endog blot i Forhold til den Tanke, der erkjender den egne Uværdighed, turde Du indestaae for Dig selv, fortrøste Dig til Dig selv, at Du skulde være istand til at holde alt Forstyrende borte, enhver Erindringens angestfulde Tanke, ak, som saarer bagfra, enhver pludseligt vaagnende Mistillid, der vender sig mod Dig som var Du dog ikke tilstrækkelig forberedt, enhver den flygtigste Indbildning om Sikkerhed i Dig selv! Ak, nei Du formaaer slet Intet, end ikke ved Dig selv at holde Din Sjel paa den Bevidstheds Spidse, at Du ganske trænger til Naaden og Velsignelsen. Som en Anden understøttede Moses da han bad, saaledes maa Du ved Alteret understøttes af Velsignelsen, idet Du skal modtage Velsignelsen, den maa omsluttende støtte ved Dig, medens den meddeles Dig. Præsten, som er tilstede ved Alteret, han formaaer ikke at meddele Dig Velsignelsen, ei heller at understøtte Dig, kun Han formaaer det, som selv er personligen tilstede, Han som ikke blot meddeler, men er Velsignelsen ved Alteret. Han er selv tilstede; Han velsigner Brødet naar det brydes, det er Hans Velsignelse i Kalken, der rækkes Dig. Men det er ikke blot Gaverne, der ere velsignede, nei Maaltidet selv er Velsignelsen. Du nyder ikke blot Brødet og Vinen som velsignede, men idet Du nyder Brødet og Vinen, nyder Du Velsignelsen, og dette er egentligen Maaltidet. Kun Han, der indstiftede dette Maaltid, kun Han kan berede det – thi Han er ved Alteret Velsignelsen.

See derfor udbreder Han sine Arme hist ved Alteret, Han bøier sit Hoved mod Dig – velsignende! Saaledes er Han tilstede ved Alteret. Saa skilles Du fra Ham igjen, eller, saa skilles Han fra Dig igjen – men velsignende. Give Gud, at det da ogsaa maatte vorde Dig til Velsignelse!